

Záhadný KORONAVIRUS

Když můj bratr psal začátkem ledna aktualitu do občanské výchovy o tom, jak v Číně řadí nový vir s názvem COVID – 19, pomyslel jsem si: Číňani, ti musí mít vždycky něco, čím na sebe upoutají pozornost! V té době ale nikdo nečekal, jak by tato moje myšlenka mohla být naivní a hloupá.

Netrvalo dlouho a nová nemoc se dostala do Evropy. Začalo se o ní mluvit téměř denně, přece jen už to nebylo kdoví kde v Asii, ale docela blízko nám. Navíc – v Itálii jsem již byl několikrát a tato země se mi líbí nejen svým prostředím, ale i lidmi. Když jsem viděl v televizi, jak každý den narůstá počet nakažených po desítkách a později i po stovkách, začalo mě dění na severu Itálie zajímat víc než jakékoliv jiné zprávy. Bylo to kolem poloviny února, v době, kdy probíhaly jarní prázdniny. I když úřady nedoporučovaly jezdit do této oblasti, hodně lidí odjelo na lyže právě sem v domnění, že jim se nic stát nemůže.

Důsledky tohoto neuváženého jednání na sebe nenechaly dlouho čekat. První březnový den měla Česká republika první nakažené a lidé začali panikařit. Vykupovali obchody, dělali si zásoby jídla, hlavně trvanlivých potravin, toaletního papíru a jiných věcí denní potřeby. Když jsem viděl fotky z obchodu s úplně prázdnými regály, připadalo mi to legrační. Nikdo z nás si asi neuměl představit, co bude následovat o pár dní později a co všechno nás teprve čeká...

Zprávy z italských měst byly čím dál častější, počty případů nakažení koronavirem rapidně přibývaly a úřady začaly zveřejňovat počty mrtvých. Jak se říká, vše zlé je k něčemu dobré. Vláda České republiky pohotově zareagovala a jako blesk z čistého nebe okamžitě zavřela školy. Bez varování. Ze dne na den. Hurá, máme prázdniny! Radovali jsme se všichni.

Až o pár dnů později nám začalo docházet, co se vlastně děje. Úřadem vlády byl vyhlášen nouzový stav, uzavřelo se téměř vše, obchody, restaurace, služby. Nemohli jsme do kroužků, na fotbal a začali jsme se učit doma, velká změna! Zpočátku se mi to líbilo, že nemusím vstávat, nemusím do školy, nemusím nikam spěchat. Ale co nemůžu? Na fotbal, ven s klukama, na hřiště s kamarády. Čím déle trvá „nouzový stav“, tím víc si říkám, že to „předtím“ bylo lepší i s každodenními povinnostmi. Doma už je to dlouhé, s nikým se nevidím, ven jen s rouškou na obličej. Občas jedu na kole, ale není to žádná zábava. Úkoly se snažím dělat v termínech, učím se s pomocí maminky a internetu. Doufám, že brzy bude vše tak jak dřív a budeme moci žít beze strachu, jestli někde něco nechytíme a nenakazíme třeba babičku a dědu.

Koronavirus – nová věc. Celá planeta teď nemluví o ničem jiném. Jsme svědky události, která téměř zastavila svět. Když jsem si ze zvědavosti zjišťoval, kde se vzal, našel jsem několik variant vzniku. Jedné věřím víc, jedné méně. Ale určitě nejsem toho názoru, že „Číňanka snědla hada“ nebo přilétl netopýr z čínské jeskyně. Za pravděpodobnější považuji únik nějakého umělého viru z laboratoří na vývoj léků ve Wu-chanu. V každém případě otočil svět naruby a dopady na všechna odvětví nebude mít jen u nás, ale i po celém světě.

I kdybych už nikdy nezažil - a to doufám, že ne - podobnou situaci, budu si tyto události roku 2020 pamatovat navždy. Ještě donedávna jsem neslyšel slovo pandemie, dnes ho slyším několikrát za den z televize, rádia, internetu. Pevně věřím, že nám tato doba i něco dala. Lidé si budou víc vážit všeho, co mají, a také té obyčejné lidské dobroty a ochoty pomáhat druhým.